

disse vanskelige og forviklede Materier end den højtærede Indenrigsminister, som ved den legende Sikkerhed, hvormed han bevæger sig i sine selvmodsigende Cirkulærer, saa tydelig har lagt sin store Indsigt og Forudseenhed med Hensyn til disse Spørgsmaal for Dagen. Den højtærede Indenrigsminister finder, at de Betragtninger, jeg har gjort gældende forleden for, om muligt, at gøre et Forsøg paa at finde en logisk Udvej af den babyloniske Cirkulæreforvirring, hvori Arbejdsløshedsunderstøttelsesspørgsmaalet saa sørgeligt befinder sig, i Virkeligheden var af en saadan Beskaffenhed, at jeg overhovedet ikke burde tale med om disse Emner, og deri har den højtærede Indenrigsminister maaske Ret, men det maa vel være mig tilladt at gøre opmærksom paa, at mine Betragtninger ikke er uden visse Lighedspunkter med de Udtalelser, som den højtærede Indenrigsministers Kollega, den højtærede Justitsminister, har fremsat paa et Møde i Odense for nogen Tid siden. Jeg tillader mig at citere disse Udtalelser efter den højtærede Justitsministers Partiorgan „Fyens Tidende“: Udtalelserne lyder saaledes: „Man er enig om, at alle de lockoutede ikke kan faa Arbejdsløshedsunderstøttelse...“ „Men saa er der dem, der i Forvejen var arbejdsløse, og som ikke berøres af Lockouten. Her er det brændende Spørgsmaal“ ... „Vi kan ikke stryge Understøttelsen her, men derimod maa vi søge at faa andre Regler for Afstemningen, saaledes at kun de direkte interesserede faar Ret til at stemme.“ Det gaar her, som paa saa mange andre Omraader saaledes, som det ærede Medlem Hr. Rode i sin Tale har gjort opmærksom paa, at alle de mange skarpe Pile, der udskydes fra det brede Venstrebryst, vender med matematisk Nøjagtighed tilbage, og efterhaanden sidder der saa mange, at de, der er Tilhængere af det borgerlige Samarbejde, med stigende Uro spørger: Hvor længe kan det blive ved, før Manden styrter? Men, som sagt, jeg takker den højtærede Indenrigsminister for hans Belæringstrang, Navnlig overalt, hvor der er Tale om, hvad man ikke skal gøre, maa jeg erkende, at den højtærede Indenrigsminister ligefrem er en ren Overlærer. I øvrigt maa jeg sige, at det forekommer mig, at det baade politisk og socialt er et testimonium paupertatis, at den samme Regering, som kun for et Par Maaneder siden var saa stolt af sit sociale Værk, Arbejdsløshedsloven, nu maa erkende, at den finansielt set, skønt Arbejdsforholdene den Gang væsentlig var de samme som nu, har taget fejl og svæver i

det blaa, samtidig med at den paa Møde efter Møde faar sine Vælgere til at vedtage Afstivningsresolutioner gaaende ud paa, at kun en fortsat kraftig og maalbevidst Venstrepolitik kan bringe Samfundet ud af den Sump — for at bruge det gængse Venstreudtryk —, hvori det snart paa tredie Aar siden den genrejsende Regerings Tiltrædelse mere og mere hjælpeløst spræller. Samtidig er den højtærede Indenrigsminister, der debuterede med en ikke ringe Selvbevidsthed i Fjor Efteraar, blevet en usædvanlig beskednen Mand. Han er nu tilfreds med at dokumentere, at alt, hvad han foretager sig, ikke overskrider det lovlige Grænser. Jeg tror, at han har Ret i, at hele den storartede Cirkulærepolitik fra det sidste Par Maaneder i hvert Fald i alt væsentligt holder sig indenfor Lovens Rammer. Det kommer af, at Arbejdsløshedsloven, saaledes som jeg i Efteraaret til Ministerens store Fortørnelse tillod mig at gøre opmærksom paa, overlader saa overmaade meget af principiel Betydning til det administrative Skøn. Men selv om, administrativt set, næsten alt er den højtærede Indenrigsminister tilladt, er det, som Skriften siger, ikke sikkert, at alt opbygger. Opbyggeligt og beroligende er det i hvert Fald ikke at læse den højtærede Indenrigsministers social-politiske Litteratur. Det Spørgsmaal, der her rejser sig, er ikke, om Arbejdernes Krav til Løn, Arbejdstid og Overarbejde er berettiget. Saaledes som Vilkaarene i Verden er blevet, tror jeg ikke, at de er det, men paa den anden Side maa det, som allerede sagt, ikke overses, at vort nuværende erhvervende Samfund ikke lever af Lønnedsættelser alene. Hvad Spørgsmaalet her drejer sig om, er imidlertid slet og ret dette, hvorvidt Indenrigsministerens Cirkulærepolitik er god Socialpolitik, hvorvidt det fremmer Arbejdsfreden og den Klasseforsonlighed, som det erhvervende Samfund ikke kan undvære, at Staten den ene Dag aabner Døren humant for den ufor-skyldt arbejdsløse og Dagen efter slaar den brutalt i for Næsen af ham. Spørgsmaalet er ikke, om det er nødvendigt for Regeringen at fare haardt frem under den foreliggende Krise, men om dens Fremgangsmaade ikke har været vilkaarlig. Haardhed kan i Krisetider være paakrævet, men en saadan Politik bliver let skæbnesvanger — det har Historiens Erfaringer tilstrækkelig godtgjort —, naar den er vaklende, usikker, svingende. Den maa fra først til sidst være fast, ensartet og føres igennem til Bunds.

Men Spørgsmaalet er, om den højtærede Indenrigsminister herefter vil og kan